

HULP OM HULP.

Eenige dagen vóór het Kerstfeest van het jaar 1840 reed een predikant in Rusland met nog drie dames, van eene plaats, die tamelijk ver van zijne woning verwijderd was, naar huis. De avond viel in en daarmede eene zoo strenge koude, dat het in de open lucht bijna niet was uit te houden. De predikant was in eene pels gewikkeld en bestourde zelf eene slede, die snel over de gladde hardgevroren sneeuwvlakte heesgleed. Hij zag iets terzijde van hen op den grond liggen en hield stil, om er naar te zien. Het bleek dat het een soldaat was, die door de koude overvallen, op den grond moest gevallen zijn en naar het zich liet aanzien geen leven meer in zich had. De wakkere predikant wilde hem echter niet op den weg laten liggen, maar nam hem nevens zijn geweer dat naast hem lag, in de slede op, en reed zoo snel hij kon naar de naaste herberg, die hij in een half uur bereikte. Hij stelde zich niet tevreden met den armen soldaat aan de verpleging dier menschen aldaar achter te laten, maar bleef, hoe zeer hij ook naar huis verlangde, een geheel uur, en deed mede al het mogelijke om des man weer bij te brengen, ingeval hij nog niet werkelijk dood was. Eindelijk hadden hunne pogingen een goed gevolg; de soldaat kwam allengs weder bij, en kon zijne leden weder in beweging brengen. De predikant zette nu zijne reis voort, nadat hij den herbergier onderrikt gegeven en hem ook nog wat geld overhandigd had, om den man een goeden maaltijd te verschaffen, alvorens die zijne voetreis zou voortzetten.

Zoodra de soldaat zich een weinig verkwikt had en weer gaan kon, nam hij de reizigers verder aan, ofschoon men hem op het dringendst aanraade zich in dezen nacht niet we-

der aan de koude bloot te stellen. Hij zeide dat hij belangrijke brieven bij zich had, en geen oogenblik langer mogt vertoeven, dan volstrekt noodig was. Hij nam derhalve zijn geweer op schouder, en ging op den weg, die in korten tijd naar het dorp geleide, waar de predikant, wien hij zijn leven te danken had, woonde. Hoewel het laat in den nacht was, kon hij toch niet nalaten het huis van zijn weldoener op te zoeken, om zoo mogelijk hem te zien en voor zijne hulp te bedanken.

Toen hij het huis naderde bemerkte hij, dat er nog licht in was, en toen hij er dicht bij was, hoorde hij daarin weeste door elkander luidende stemmen. Hij ijde naar de huisdeur, maar die was stevig gesloten. Zonder lang te kloppen, liep hij naar het venster, keek naar binnen en zag den predikant door vier gewapende roovers omringd. Juist hadden zij hem handen en voeten gebonden, en dreigden hem met den dood, als hij hen niet wilde zeggen waar zijn geld lag. De soldaat drong met geweld naar binnen, schoot zijn geweer op een der roovers af, en doodde hem oogenblikkelijk. De anderen vielen op den soldaat aan, maar een maakte hij met zijn bajonet weêrloos, en de anderen werden door zulk een schrik overvallen, dat zij het huis uitvlagten en den predikant, gelijk men denken kan, vol verbazing en dankbaarheid over zijne plotselinge uitredding achterlieten. En hoe veel levendiger werden deze gewaarwordingen, toen het bleek, dat de arme man, wiens leven hij weinige uren te voren gered had, thans het werktuig geworden was, om hemzelve van den dood te redden!

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

APRIL. — EERSTE WEEK.

Jezus' dood en begrafenis.

Matth. 27: 50—66. (Mark. 15: 37—47; Luc. 23: 46—56; Joh. 19: 30—42.)

Vs. 50. Het roepen met groote stem kan ons bij het sterven des Heeren verbazen. Zegge niemand, dat de Heer in dien zin »zijn leven heeft afgelegd», als had Hij nu gewelddadig, bij volle levenskracht, zijn leven doen ophouden. Deze meening verdient als onheilig gebrandmerkt, want die daad ware ongehoorzamheid, een niet volbrengen des offers geweest. De genesekunde verklaart dit luide spreken door het »breken des harten», als de vermoedelijke oorzaak van Jezus' lichamelijke sterven. Is deze voorstelling juist, o hoe aandoenlijk dan, dat de haat der menschen Hem, die enkel liefde was, het hart gebroken heeft. Hoe veel lezen wij bij die gedachte in het woord: »Hij is voor de goddeloozen gestorven.» Om zóó te haten, als de voorwerpen zijner ontferming Jezus gehaat hebben, moet wel »het gedichtsel van 's menschen harte boos, latende en hatelijk zijn.»

Gaf den geest. Het verdient onze opmerking, dat van Jezus en van Stefanus eene gansch andere uitdrukking gebezigd wordt, dan b. v. van Herodes (Hand. 12: 23.) Van den Heer en zijn dienaar staat: Hij gaf den geest, van den goddeloozen Herodes: Hij gaf de ziel. Bij het sterven der eersten is de voorstelling geestelijk, hemelsch, bij den tweede dierlijk, wereldsch. Ja, al ziet het niet altijd des menschen oog, er is een innerlijk verschil tusschen het heengaan van Gods kinderen en der goddeloozen. De

eersten zien den dood niet, de anderen sterven den dood.

Vs. 51. Geene aardbeving, neen, des Heeren hand scheurde het voorhangsel. De steenen tempel bleef onbewogen, en God zelf ontdekte zijn in den dood van den Messias ontheiligd heiligdom. Ook onze conscientie is een Heilige der Heiligen onder des Vaders bijzondere hoede. Wee den mensch, als hij het oordeel der verharding de Heilige het voorhangsel van dat heiligdom scheurt, en de Satan en alle magten der duisternis daar ongehinderd den toegang ontvangen.

De sardes beefde en de steenrotsen scheurden. Zoo spraken hier op eigene en eigenaardige wijze de steenen. Menschen monden wilden niet belijden: »Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods», en nu, het aardrijk opende zijnen mond en deed aan Israel den haarloek hooren: »gij hebt uzelf des eeuwigen levens onwaardig geacht, uwe erfenis zal den Heidenen worden gegeven.»

Vs. 52, 53. Onverklaarbaar en ontzaggelijk feit. De heiligen in Israel, die in de hoop eener heerlijke opstanding gestorven waren, verzeen, wij gissen slechts voor zeer korten tijd, want was het niet om de schande huns volks, Israels ondergang tot getuigenis tegen hen in den oordeelsdag te aanschouwen? Geene voorvaders zullen komen uit hunne graven om ons ongelooft en onze boosheid te zien, — maar omringt niet ons steeds »eene wolke van getuigen», — ziet ons niet steeds »Jezus, de voorganger en voleinder des geloofs?» O laat ons toezien, dat het oog des Konings en zijner heiligen ons altijd zien: nuchteren en wakende tot de gebeden, strijdende den goeden strijd des geloofs, en vast staande in den wil om getrouw te zijn tot het einde.

Vs. 54. Wat heeft de hoofdman bedoeld met den uitroep: waarlijk deze was Gods Zoon? Gewis iets zeer verschillends

van de studeerkamersgedachte van een wijsgeerig godgeleerde. Maar heeft deze, naar uitwendigen schijn, als de vrucht van diepzinnig nadenken heel wat meer te beteekenen dan des hoofdmans uitroep, toch is dit inderdaad meer schijn dan wezen. Wat de hoofdman aanschouwd had en hem getuigen deed, is de innerlijke, zedelijke heerlijkheid des volmaakt Regtvaardigen. Deze was aan zijne conscientie zóó ontdekt, dat Golgotha's schandpaal hem geene verharding was om uit te spreken, wat hij in zijn binnenste als waarheid gevoelde. Wat zou de wijsgeerige godgeleerde meer vermogen? Maar een der treurigste ziekteverschijnselen onder kerkelijk regtzinnigen was en is het, om wetenschappelijke verstandsbepalingen, niet zelden door godgeleerden met wederzijdsch schikken en plooijen tot eene voor allen gelijke formule gesmeed, verre te overschatten. Het is zoo gemakkelijk geijkte termen in het hoofd te prenten, de ege poort der wedergeboorte links te laten liggen, en met Nikodemus' hoogmoed een stout: »wij weten» te spreken. Als onze belijdenis niet rust op denzelfden grond als die des hoofdmans »eigene, innerlijke conscientie-overtuiging», baat alle omslagtige, nauwkeurige formulering ons niet. Zoo min de onaanzienlijke raaf door geleende vederen een paauw wordt, heeft de onbekeerde recht om met de formules van Luther of Calvijn opgepronkt zich een regtzinnig Christen te wanen.

De boeteling aan Jezus' zijde, de hoofdman aan Jezus' voeten zijn sprekende toonbeelden van de magt des Heiligen Geestes. De Christus is het leven, en geeft het leven, en daarom zullen de poorten der hel zijne gemeente niet overweldigen. Zelfs Paulus en Apollus, hoe trouw in het planten en nat maken, zijn niets, kunnen geen leven geven; dat kan de Heer alleen. Maar het leven, dat uit God is, kan evenmin iemand nemen. Vreezen wij dan de vijanden van het Godsrijk niet als Israel Goliath vreesde, en zijn wij minder nog van waan opgeblazen als behoeft de Heer onze talenten, gaven en ijver om zijn werk te doen. Is alle geloof de vrucht van ontdekking en de minste getrouwheid eene gift van genade, zij dan ook onze bescheidenheid aan alle menschen bekend, en onze ijver in lust tot dienen en niet in zucht tot heerschen zichtbaar.

Waar het hart in waarheid beleeden heeft: deze is Gods Zoon, daar is zulk een afstand van den Christus gevoeld, dat woord en leven met ootmoed bekeerd zijn.

Vs. 55. Daar waren vele vrouwen. Ziet de trouw en moed der oprechte liefde. Jezus discipelen hadden allen tot één toe op een wereldrijk en op de eerste plaats daarin voor zich gehoopt. Met vuur van den hemel zouden zij de tegenstanders hunner plannen hebben willen vernietigen. En toen Jezus eindelijk in den dood de volheid zijner heerlijkheid in zijne zelfofferande openbaarde, toen waren zij zóó teleurgesteld, dat zij Hem, dien zij als Heer en Meester erkend hadden, allen verlieten. In vrouwenharten waren zulke droombeelden niet de alles overheersche gedachte geweest, zij hadden meer ontvangen, williger aangenomen, wat de Heer gaf: »woorden des levens.» Daarom toonden zij zich nu in de vuurproef bestand, en waren VELE vrouwen getuige van de voleinding van 's Heeren werk op aarde.

Vs. 57—60. Jozef en Nikodemus treden als openlijke belijders van Jezus op, toen naar menschen schijn vreesachtigheid meer dan ooit hen terughouden moest. Op andere wijze dan de hoofdman zijn zij toonbeelden van de magt der conscientie, en dezen moete n getuigen, waar de Geest des Heeren oppermachtig de waarheid ontdekt. Zoolang de mensch dit of wel dat kan belijden, zoolang hij meent, dat aan hem de keus en beslissing op het gebied van belijdenis is, zoolang is alles alleen of voornamelijk verstandswerk, — de grondstof om alle geleerde of zeloof te schitteren. Waar God in den mensch getuigd heeft, daar kan hij niet nalaten te spreken, daar drijft hem de magt der waarheid, en al is het op het graf des gekruisten Regtvaardigen, hij wil en hij moet het uitspreken, aan welke zijde recht en waarheid, en aan welke schijnheiligheid en de verdrukking des onrechts is geweest.

WILT GIJ ZALIG WORDEN?

Is die wensch u ernst? Kom dan tot Jezus zoo als gij zijt en toon de waarheid van uw berouw door alleenlijk in Christus te gelooven. Zoolang gij in uzelf geloofd, kent gij uzelf en het doodelijke der zonde nog niet. O leer hare magt en vloek zoo kennen, dat u alle uitzigt buiten de hoop op Christus ontvalt, dan zult gij Hem als uw Geneesheer, als een algenoegzaam Zaligmaker leeren kennen. In Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed. Die in den Zoon geloofd, heeft het eeuwige leven.